

Uit het leven

ISBN: 9789403742656

Cover: Liesbet Oosters (m.b.v. AI)

© Alle rechten voorbehouden.

Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lita E. Van Geel

Uit Het Leven

In samenwerking met Literatuur Vlaanderen

 LITERATUUR
VLAANDEREN

Hoofdstuk 1

Donderdag, 22 december ...

‘Mama stop!’ roept Amy smekend.

Ze ligt bang op de grond naast het keukeneiland. Haar moeder blijft voortdurend schreeuwen. Amy wil het zo graag aan haar moeder uitleggen, dat zij het niet was, maar ze heeft te veel schrik voor wat er zal gebeuren als ze haar moeder en Katrien zou ‘tegenwerken’.

‘Mama! Luister dan toch, ik ...’

‘Zwijg, stuk onbenul!’

De glazen vaas die ze haar mama enkele maanden geleden cadeau had gedaan voor haar verjaardag, schampt haar voorhoofd en spat in duizend stukjes voor haar voeten uiteen. Amy duikt weg achter de keukenmuur en zet per ongeluk haar hand in een glasscherf. Amy probeert de pijn te verbijten en niet te huilen. Ze maakt zich zo klein mogelijk, haar handen beschermend voor haar gezicht geslagen. Bloed druppelt langs haar hand op de grond.

‘Je verdient het !’ roept haar moeder boos.

‘Luister nu toch naar mij! Ik was het niet! Het was Katrien!’

‘Durf de schuld niet op je zus te steken, Amy! Zij zou zoiets nooit doen!’

Bruusk sleurt ze Amy recht. Opnieuw slaat ze haar dochter hard met de achterkant van haar hand in het gezicht. Op dat moment horen ze de voordeur opengaan. Het is Katrien die terugkomt van haar dagje shoppen.

Amy ziet dat haar moeder is afgeleid en snelt naar haar kamer.

‘Je kiest altijd haar kant!’ schreeuwt ze uit terwijl ze de trap oprent. Elk woord dat ze zegt, elk geluid dat ze maakt, elke beweging die ze uitvoert, is voor haar moeder verkeerd. Ze weet echt niet meer hoe ze het moet aanpakken.

Het is altijd hetzelfde. Katrien gebruikt mijn mama’s bankkaart en ik krijg er de schuld van.

Amy rent haar kamer binnen, slaat de deur met een knal dicht en laat zich op haar bed neervallen terwijl hete tranen over haar wangen rollen.

‘Het is niet eerlijk!’ roept ze uit.

‘Natuurlijk beschuldigt ze mij weer! Haar engeltje doet zoiets niet! Belachelijk!’ Ze neemt haar gsm uit haar broekzak om haar gezicht te inspecteren. Ze ziet de diepe snee in haar voorhoofd waar de vaas haar heeft geraakt. Het bloedt nog steeds. Niet enkel op haar hoofd, ook aan haar handen heeft ze diepe sneden. Ze ziet op haar scherm haar rode kaak en voelt even over haar wang die nog steeds brandt van die laatste pijnlijke klap. Haar armen en benen staan vol verwondingen.

‘Ja, dat worden weer blauwe plekken die moeilijk te verbergen zijn....’ zucht ze.

De volgende dag, vrijdag 23 december ...

Amy's wekker haalt haar met een schrill geluid uit een rusteloze slaap.

'Pff, ik wil nog niet opstaan,' mompelt ze. Ze strompelt uit bed en sloft naar de badkamer waar ze, nog half in slaap, haar tanden begint te poetsen. Terwijl ze met de tandenborstel stug over haar tanden schuurt, kijkt ze in de spiegel. Haar kaak is gelukkig niet meer zo rood en gezwollen. Op haar voorhoofd begint een korst zich te vormen over die lelijke snee. Ze probeert het letsel te verbergen onder haar lange bruine haren. Ze is heel erg onzeker en bang om uitgelachen te worden op school. De blauwe plekken op haar armen en benen verbergt ze met een brede, lange broek en een grote hoodie. Om de snee extra te camoufleren met make-up heeft ze geen tijd meer. Ze hoopt dat haar moeder niet weer boos wordt zoals gisteren. Ergens vreest ze er wel voor omdat ze gisteren is weggestormd naar haar kamer. De ganse avond is ze op haar kamer gebleven. Haar moeder heeft zich niet meer laten zien of horen.

Wat als mama nu nog bozer is dan gisteren?

Als ze zich heeft omgekleed, gaat ze naar beneden. Haar moeder staat aan het aanrecht in de keuken. Ze is bezig met het ontbijt en de middaglunch voor Katrien, haar zus, klaar te maken.

"Ik maak geen ontbijt voor jou, Amy! En denk maar niet dat ik je naar school breng, dus je kunt al beter vertrekken," waarschuwt ze.

Amy heeft geen zin om te zeuren. Omdat ze niet met een lege maag naar school wil rijden, giet ze rechtstaande wat melk over de cornflakes die ze in een kom heeft gestrooid.

Ze loert over haar lepel naar haar moeder. De stilte is te snijden in de keuken. Haar moeder negeert haar en bekijkt een magazine over de nieuwste mode, dus vertrekt Amy maar naar school zodra haar kom leeg is. Als ze de buitendeur opent, klettert de regen op de stoep voor haar neer.

‘Natuurlijk regent het! Het kan ook nooit meezitten,’ grommelt ze.

Ze gaat doorweekt zijn na die 5,5km! Ze gooit haar kap over haar hoofd en trekt een spurtje richting het opberghok waar haar fiets staat. Het is een kinderachtige, aftandse fiets die ze tweedehands heeft gekregen voor haar twaalfde verjaardag, maar hij bolt gelukkig nog prima. Ze rukt de fiets uit het hok en springt op het zadel.

- pffffff – hoort ze. Haar band staat plat. Er zit een nagel in. Nu moet ze te voet naar school, want oppompen helpt geen zier en herstellen is al helemaal geen optie meer.

Amy kreunt.

Dat zal er nog wel bij kunnen, zeker?

Ze stapt naar school door de donkere straat. Een paar fietsers steken haar voorbij.

Brrr, het is koud, jammer dat ik mijn sjaal niet heb meegepakt.

Haar make-up loopt uit.

Leuk, nog iets méér waar ik mee gepest zal worden.

Vroeger was het niet zo. Amy had een grote groep vrienden. Maar sinds ze in het vijfde middelbaar zit, hebben haar vrienden haar één voor één in de steek gelaten. Eerst wist ze niet waarom, tot ze te horen kreeg dat uitgerekend Katrien haar aan het zwartmaken was. Zogezegd omdat Amy onhandelbaar was thuis, een slecht karakter had en haar vriendinnen achter hun rug belachelijk maakte. Amy snapte niet hoe haar eigen zus tot zoiets in staat was. Uiteindelijk kwam ze te weten dat Katrien jaloers was omdat James, een van de knapste jongens van hun jaar, meer aandacht schonk aan haar dan aan haar zus. In het begin was Amy ook verbaasd dat James haar verkoos, want Katrien was, net als James heel sportief terwijl zij helemaal geen hobby's had. Zij was eerder een grijze muis op school die liever niet opviel. Zij en Katrien leken ook veel op elkaar, tot de bekjes in hun haar toe. Alleen had zij bruin haar en was Katrien een blondine.

Zou James niet van blondines houden?

Amy's gedachten gaan uit naar haar vriendje James.

Ze kan nog steeds niet geloven dat ze een koppel zijn. Hij is één van de populairste jongens van haar jaar. Hij is groot, gespierd en heel zelfzeker. Daarenboven speelt hij op heel hoog niveau hockey. Daarom volgt hij ook de richting wetenschappen-sport. Amy zit liever met haar neus in de boeken. Zij volgt Grieks-Latijn. Ze was volledig verrast toen hij haar in het begin van het nieuwe schooljaar had aangesproken. Hij had een klein teddybeertje bij en een envelop met haar naam erop. Ze scheurde de envelop open: het was een liefdesbrief! James schreef dat hij al lang een oogje op haar had, en onderaan zag ze nog een klein zinnetje staan, een vraag.

Liefste Amy, wil je mijn date zijn?

Helemaal van haar stuk had ze hem vragend aangekeken. Blijkbaar was hij geselecteerd voor de nationale ploeg en zou hij officieel worden voorgesteld bij de presentatie van het team half oktober. Hij vroeg of zij mee wou gaan als zijn vriendin. Na een tweede en zelfs een derde maal herlezen van die laatste zin zei ze volmondig 'ja'. Terwijl ze terugdenkt aan dat magische moment krijgt ze weer dezelfde kriebels in haar buik die ze toen ook had. Ze zijn nu twee maanden een koppel en het voelt voor Amy nog steeds als die eerste dag, ook al zien ze elkaar niet zo veel. Omdat ze verschillende richtingen volgen, komen ze elkaar alleen maar tegen tijdens de pauzes of na school. Ze spreken nooit af bij haar thuis want haar zus Katrien is stikjaloers en James heeft haar nog niet uitgenodigd bij hem. Dit vindt Amy wel een beetje raar, maar ze is er zeker van dat hij daar zijn redenen voor heeft en het haar, als de tijd rijp is, wel zal vertellen.

Aangespoord door de overtuiging dat ze James zo dadelijk zal zien, haast ze zich verder en komt Amy nog ruim op tijd aan op school. Ondertussen is het gestopt met regenen. Ze staat voor de groene toegangspoort van de speelplaats. Ze ademt eens diep in en uit en stapt de gigantische, beklinkerde speelplaats op waar nog veel plassen staan na de hevige regenbui. Aan de andere kant van de speelplaats ligt een voetbalveld. Onmiddellijk kijkt ze rond of ze James in de buurt van het veld kan vinden. Haar blik dwaalt over de hoofden van de leerlingen op de speelplaats. Het is de laatste dag voor de kerstvakantie en er heerst een gemoedelijke sfeer.

De proefwerken zijn achter de rug en iedereen is al plannen aan het maken voor de kerst- en nieuwjaarsdagen. Amy wandelt even rond, maar vindt James niet. Ze kijkt ondertussen op haar gsm om te zien in welk lokaal ze zo meteen moet zijn voor de afsluitende kerstactiviteit.

Nergens een James te vinden, waar is die nu?

Als ze opkijkt, ziet ze in plaats van James haar oude vrienden onder een afdak staan. Haar zus staat er natuurlijk ook bij. Ze troepen samen rond enkele bankjes. Een seconde overweegt ze om weg te lopen, maar het is al te laat. Ze kijkt naar beneden in de hoop dat ze haar niet hebben opgemerkt. Haar gewezen vrienden hebben haar echter gezien en komen al in groep naar haar toe.

Sinds Katrien de roddels is beginnen verspreiden, heeft ze het zo aan de dag gelegd dat Amy's vriendinnen, die haar vroeger door dik en dun steunden, nu haar grootste kwelgeesten zijn geworden.

Eén van hen springt in een plas recht voor Amy waardoor Amy's broek onder het slijk komt te zitten.

'Kijk, kijk, kijk, wie hebben we hier. Had je soms platte band?' vraagt Katrien die de leiding heeft genomen van de groep.

'Ooh, is je make-up uitgelopen? Nog nooit gehoord van waterproof?'

Mia, Amy's vroegere BFF komt ertussen.

'Wow, dat is een grote snee op je voorhoofd. Ben je soms gevallen over je eigen voeten? Wat ben je toch een kluns.'

Iedereen die rond Amy is komen staan, begint uitbundig en overdreven te lachen. Amy voelt haar tranen opwellen.

'Oh, ben je aan het wenen? Ik wist niet dat je een baby was,' kirt Lieke met haar beste imitatie babystemmetje.

‘Ween baby, ween baby!’ zingt de groep in koor.

‘Moet ik soms je pampertje vervangen?!’ joelt Katrien.

Er knapt iets bij Amy vanbinnen. Al de woede en frustratie van de afgelopen jaren zoekt zich plots een weg naar buiten. Haar vuisten ballen zich. Haar kaken trillen van ingehouden razernij. Als Katrien uitdagend vlak voor haar gaat staan, kan ze zich niet langer bedwingen. Ze haalt enorm hard uit en slaat Katrien met een stevige vuistslag recht in het gezicht. Katrien stuikt onmiddellijk tegen de grond. Amy kijkt niet naar het resultaat van haar uppercut en rent weg. Haar knieën knikken.

Oh neen wat heb ik gedaan?! Hoe gaat mama hierop reageren?

Angst beneemt haar de adem. Paniek.

Plots spot ze James tussen de leerlingen die op het tumult afkomen. Iedereen wil zien welk drama er zich heeft afgespeeld. In tegenstelling tot de anderen is hij niet nieuwsgierig of aan het lachen zoals de anderen, maar doet hij teken dat Amy naar hem moet komen als hij merkt dat zij er iets mee te maken heeft.

Ik ben gered, raast het door Amy’s gedachten.

Hij neemt haar mee naar een plek achter de overdekte speelplaats waar daarnet nog haar vijanden samenhokten. James probeert haar onmiddellijk te troosten, neemt haar liefdevol in zijn armen en drukt haar tegen zich aan. Amy voelt zich warm worden vanbinnen.

Er is tenminste nog iemand die om me geeft. Ik ben niet alleen.

Even blijven ze zo staan. Amy voelt hoe James zijn handen over haar rug wrijven om haar op te monteren. Dan verhuist plots zijn linkerhand naar haar achterwerk. Hij knijpt zacht. Ze twijfelt of ze dit wel fijn vindt.

Zijn rechterhand zoekt voorzichtig een weg over haar schouder naar haar borsten. Hij betast haar.

Neen, niet zo ... niet nu ... flitst het door Amy's hoofd.

Stilletjes wringt ze zich uit de omhelzing, heft haar hoofd op en kijkt hem in de ogen. Ze probeert hem te kussen. Tot haar verbazing voelt ze dat ze wordt weggeduwd.

Zijn ogen staan kil. Ze begrijpt het niet. Haar wereld staat stil.
'Stomme trien!! Dacht je nu echt dat ik van jou hou?'

Amy hoort hoe er achter haar rug wordt gelachen. Als verdoofd draait ze zich langzaam om. Enkele vrienden van James en een handvol meisjes uit Katriens groep komen niet meer bij van het lachen. Ze wijzen. Iedereen lacht haar uit. Wat verderop ziet Amy haar zus staan. Katrien grijnst. Een bebloede zakdoek houdt ze tegen haar neus gedrukt. Haar ogen kijken Amy vol afkeer en haat aan.

Amy's zicht wordt troebel door de tranen in haar ogen. Ze ziet nog net hoe James resoluut en met de borst vooruit naar zijn vriendengroep gaat. Iedereen lacht naar hem. Ze wensen hem proficiat met zijn overwinning en kloppen hem vriendschappelijk op de rug. Amy voelt braakneigingen opkomen. Ze rilt over haar ganse lichaam. Nog net voor ze als een hoopje ellende door haar knieën zakt, hoort ze James opschepperig tegen zijn vrienden roepen.

'Ik heb de weddenschap gewonnen! Nog voor de kerstvakantie heb ik haar hoofd helemaal op hol kunnen brengen én heb ik haar borsten betast! Betalen!'

De bel rinkelt al voor de tweede maal door de gangen en op de speelplaats.

Ogenblikkelijk heeft niemand nog oog voor Amy, die als één brok ellende nog steeds op haar knieën op de natte grond zit.

Iedereen gaat naar zijn klaslokaal, iedereen buiten Amy. Ze hoort de anderen roepen, schreeuwen en bulderen van het lachen. Als de speelplaats leeg is, rent ze rechtstreeks naar de toiletten en sluit zich in een hokje op.

Ze barst terug in huilen uit. Ze snapt niet waar ze dit allemaal aan heeft verdiend.

Hoe kon ik toch zo naïef zijn?!

Waarom doet iedereen zo gemeen?

Waarom moet mijn zus zo perfect zijn?

Waarom haat mijn eigen moeder mij?

Allemaal vragen die door haar hoofd spoken. Futloos, nog steeds bevend over haar ganse lichaam, haalt ze een doosje pillen boven dat ze al een tijdje op zak heeft.

Ze heeft de pillen weggenomen uit het apotheekkastje.

Het zijn verschillende pijnstillers en zelfs enkele pillen waarvan ze niet weet waarvoor ze dienen. Er zitten kleine witte pilletjes bij, maar ook gekleurde exemplaren ter grootte van een smartie die zeker voor een gevaarlijke cocktail gaan zorgen. Even blijft ze zo zitten en staart naar haar hand waar de mengeling aan pillen liggen. Nog even twijfelt ze. De drang om er een einde aan te maken, om al de misérie achter haar te laten, woekert al langer dan vandaag in haar. Ze is nog niet tot de daad overgegaan omdat ze James zijn hart niet wou breken. Hij had haar terug hoop op een betere toekomst gegeven.

Maar nu? Nu heeft ze niets meer te verliezen.

Ze haalt een flesje water uit haar tas en laat de pillen nog even ronddansen in haar hand. Dan neemt ze de pillen één voor één in en slikt ze telkens met een teug water weg.

Daarna blijft ze met gesloten ogen zitten. Haar tranen zijn opgedroogd. Ze wordt rustig, het beven wordt minder. Ze zucht.

Na een tijdje grijpt ze naar haar middel als een verschrikkelijke pijn in haar buikstreek haar laat dubbelslaan.

Ze schreeuwt het uit...

Hoofdstuk 2

Zaterdag, 24 december, de dag voor Kerstmis ...

Amy opent langzaam haar ogen. Het felle licht bezorgt haar een knallende hoofdpijn. Snel sluit ze haar ogen weer. Ze weet even niet waar ze is of wat er is gebeurd. Het laatste dat ze zich kan herinneren was dat ze op het toilet zat, zich heel ziek voelde en erg hard aan het wenen was.

Vanaf dan is alles zwart.

Haar hoofd bonst. Ze zucht en staart naar het plafond. Dan beseft ze pas dat ze in een bed ligt, maar het is niet haar bed. Op de deur die openstaat, staat een nummer -B106-. Verward kijkt ze rond. De hele kamer is smetteloos wit. Er staat een infuushouder naast haar bed. Ze volgt met haar ogen het slangetje dat van de fles met serum naar haar arm loopt. Ze is nu wel zeker dat ze in een ziekenhuisbed ligt.

Langzaam sijpelen die laatste beelden terug binnen.

James ... Katrien ... Uitlachen toilet, pillen ... en dan niks meer.

Ik was liever niet meer wakker geworden. Dan waren alle problemen voorbij. Dan moest ik mijn moeder nooit meer zien. En Katrien niet. En James.

Ze onderdrukt een snik.

Dan pas beseft ze dat ze niet alleen is. Haar moeder zit aan het voeteneinde van het bed. Ze staart stuurs voor zich uit.

‘Mama? Zit je hier al lang?’

Ze verwacht wat troost en medeleven, maar Amy krijgt onmiddellijk naar haar voeten.

‘Huh, eindelijk! Ze is wakker, hoor! Katrien heeft nu een dansoptreden waar we hadden moeten zijn! Maar neen, ons flauw trien hier moest weer alle aandacht naar haar toe trekken, zoals altijd!’ grommelt haar moeder.

Amy voelt haar woede weer opborrelen. Ondanks de stekende hoofdpijn en het weeë gevoel in haar maag, begint ze te roepen en te schreeuwen tegen haar moeder.

‘Jij bent de slechtste moeder ooit! Ik beteken duidelijk niets voor jou. Als ik al die jaren zelfs al maar een beetje liefde van jou zou hebben gekregen, dan was dit nooit gebeurd!’

Haar moeder is even uit haar lood geslagen. Op het moment dat ze zich herstelt en haar dochter deftig van antwoord wil dienen, komt Amy’s vader binnen. Even hoopt Amy bij hem steun te vinden, maar meer dan een koel knikje krijgt ze niet van hem. Zonder op haar reactie te wachten, begint hij tegen haar moeder te sakkeren over hoge ziekenhuisfacturen die gaan komen omdat ze geen hospitalisatieverzekering hebben. Al snel ontaardt het gekibbel in een hoog oplopende ruzie.

‘Ze is in orde! Dat zie je toch zo! Neem haar terug mee naar huis, hier in dit bed blijven liggen, kost alleen maar geld!’ tiert haar vader.

‘Ze is ook jouw dochter! Neem jij haar dan mee! Ze is mij en Katrien alleen maar tot last!’

Amy kreunt. Ze heeft zich achterover in haar bed laten neervallen en trekt het kussen over haar hoofd en oren in de hoop de geluiden buiten te sluiten.

Waarom zou ik mij druk maken? Zelfs nu ben ik hun aandacht niet waard.

De hoofdverpleegster stormt de kamer binnen.

‘Wat is hier allemaal aan de hand?’

Ze werpt een blik op Amy die haar bleek en met grote ogen aanstaart. De verpleegster gaat vorsend tussen vader en moeder staan. Ze kijkt hen met een strenge blik aan.

‘Jullie geruzie hoort niet thuis in een ziekenhuis. U stoort de patiënten en uw dochter heeft rust nodig. Mag ik u vragen om de kamer te verlaten?’

Als Amy’s ouders de kamer uit zijn, komt de hoofdverpleegster naast het bed staan.

‘Is alles in orde?’

Amy antwoordt niet, maar schudt haar hoofd.

‘Ik hoorde jouw ouders tot aan de balie ruzie maken. Daarom leek het me beter om ze ergens anders hun discussie te laten voortzetten.’

Amy slaat haar ogen neer.

‘Hoelang ben ik hier al?’

‘Je bent gisteren binnengebracht.

De dokters hebben onmiddellijk je maag leeggepompt. Jij bent al die tijd buiten bewustzijn gebleven. Kan ik nog iets voor je doen?’

‘Eigenlijk niet, het liefst wil ik helemaal nooit meer naar huis. Hier krijg ik tenminste geen slaag,’ antwoordt Amy ijskoud.

De verpleegster trekt haar wenkbrauwen even op als ze dit hoort. Ze zegt niets, maar haalt een klein notitieboekje tevoorschijn en krabbelt er iets in.

‘Als er iets is, dan druk je maar op de bel,’ wijst ze naar de rode knop die aan de optrekbeugel boven Amy’s hoofd hangt.

Amy veegt de tranen uit haar ogen, knikt eens naar de verpleegster en prevelt een onhoorbaar *dankjewel*.

De verpleegster verlaat de kamer. Amy sluit haar ogen. Langzaam doezelt ze weg. Plots een felle gil. Met een ruk komt Amy overeind. Een luid gekrijs klinkt uit de kamer naast haar.

Kamer B107, de kamer naast die van Amy ...

‘Auw!! Auw!!’ krijst Polien als ze rechtop probeert te zitten.

‘Waar ben ik? Alles doet pijn! Diederik? Ben je daar?’

Ze herinnert zich dat ze laatst met haar broertje aan het spelen was in de auto. Ze speelden een spelletje blad - steen - schaar op de achterbank. Hun vader die achter het stuur zat, lachte hardop mee en hun moeder op de passagierszetel zei voortdurend dat hij de weg in de gaten moest houden.

Ze draait haar hoofd langzaam van links naar rechts en beseft al gauw dat ze in het ziekenhuis ligt. Ze schiet in paniek omdat ze zich niet kan herinneren hoe ze hier terecht is gekomen.

‘Hallo? Is er iemand? Help!’

De tranen schieten in haar ogen en ze begint te roepen.

Een verpleegster komt binnengestormd.

‘Dag Polien, rustig aan maar meisje. Je bent in het ziekenhuis. Alles komt goed,’ probeert ze Polien te kalmeren, maar het lukt niet. Voortdurend blijft Polien roepen en vragen wat er aan de hand is. Ze wil haar ouders spreken, haar broer. Ze voelt zich geradbraakt en heeft overal pijn. Een groot verband zit om haar hoofd en haar linkerbeen. De verpleegster roept de hulp in van een dokter omdat Polien zich blijft opjagen. De arts besluit om Polien iets kalmerend te geven. Terwijl de verpleegster op haar blijft inpraten en belooft dat ze snel antwoorden zal krijgen op haar vragen, voelt een verwarde Polien zich slaperig worden.

Een tijdje later, wanneer Polien terug rustig is, komt de dokter opnieuw binnen.

Er zijn twee vrouwen bij hem, die zich voorstellen als maatschappelijk assistente en iemand van slachtofferhulp. De oudste van de twee vrouwen trekt een medelijdend gezicht als ze Polien in haar bed ziet zitten.

‘Hallo Polien, ik ben Katrijn.’ Ze wacht op een antwoord van Polien, maar als ze dit niet krijgt, neemt ze terug het woord.

‘Ik zal eerlijk zijn, maar ik wil toch dat je even rechtop gaat zitten.’

Polien voelt haar hart bonzen. Verward flitst het door haar hoofd of dit is wat ze denkt dat dit is. Trillend zet ze zich recht en leunt tegen de achterzijde van haar ziekenhuisbed.

‘Ik weet niet goed hoe ik dit moet zeggen, Polien... Ik...

Polien, herinner je je nog dat je met je ouders in de auto zat? Jullie... jullie hebben een zwaar verkeersongeluk gehad.’

Polien heeft genoeg films gezien om te raden wat er komen gaat, toch weigert ze het te geloven. Ze ziet de verpleegster en de dokter naar de grond staren. Een seconde valt er een doodse stilte.

‘Je mama, papa en broertje hebben het helaas niet gehaald.
Ze ...’

Polien hoort de volgende woorden niet meer. Ze voelt zich licht worden in haar hoofd. Terwijl de vrouw tegenover haar nog aan het praten is, begint ze ongecontroleerd te beven. De pupillen van haar ogen worden groot.

‘Wa... wat?’ Krijgt ze met moeite over haar lippen.

‘Je liegt..., dit kan niet... dit kan niet, dit kan niet waar zijn,’ herhaalt ze voortdurend, haast smekend. De tranen lopen over haar wangen. Haar ademhaling versnelt, maar haar keel is precies dichtgeknepen.

Papa, mama en Diederik kunnen niet dood zijn, dat kan gewoon niet.

Polien haar zicht wordt troebel. Ze weet niet eens of ze nog rechtop zit of niet. De vrouw tegenover haar is uitgepraat.

Polien valt flauw.

Ze weet niet hoelang ze buiten westen is geweest, maar als ze een hele tijd later terug wakker wordt en haar ogen opent, zit de dokter naast haar aan haar bed.

‘Hoe gaat het met jou Polien?’ vraagt hij rustig.

‘Ik weet het niet goed,’ stottert ze. Voorzichtig tast ze aan het verband rond haar hoofd. Ze heeft een verschrikkelijke hoofdpijn. Met moeite probeert ze het onheilsbericht van de twee vrouwen die haar eerder bezochten, terug voor de geest te halen. Ze begint te huilen.

‘Ik heb heel veel vragen dokter en ik weet niet wat ik moet doen,’ snikt ze. De dokter legt voorzichtig zijn hand op haar rechterbeen dat niet ingewindeld is. Hij wil haar graag zeggen dat ze zich niet te veel zorgen moet maken, dat alles goed zal komen, maar dat kan hij haar niet beloven. Dus knikt hij alleen maar.

‘We gaan je nog even onder medicatie houden, zodat je kan herstellen van jouw verwondingen die gelukkig meevallen en je ook tot rust kan komen. Probeer vooral te rusten en te slapen. Als je nog vragen hebt, dan mag jij altijd de verpleegster roepen.’

Vragen? Ik heb nog duizend vragen... Hoe moet het nu verder met mij? s pookt het door Poliëns hoofd. Even blijft het stil. De dokter blijft haar aankijken alsof hij van haar gezicht wil aflezen hoe ze zich voelt en wat ze op dat ogenblik denkt. Uiteindelijk staat hij recht. Polien voelt hoe haar ogen dichtvallen.

‘Rust nog maar wat uit, je kan het gebruiken.’

Als de dokter weg is, speelt zich alles weer als een film voor haar ogen af. Ze panikeert, is boos en gooit de plastic beker met water tegen de grond. Dan laat ze zich ruggelings op haar bed neervallen en blijft huilend naar het plafond staren. Even later valt Polien in een onrustige slaap. De medicijnen doen hun werk.

Als het avond wordt, komt de verpleegster Amy haar kamer binnen met het avondeten.

‘Wat was al dat lawaai daarstraks hiernaast?’ vraagt Amy nieuwsgierig.

‘Ik kan niet alle details geven, maar het meisje, Polien heet ze, is er net achter gekomen dat ze heel haar gezin is verloren in een auto-ongeluk,’ zucht de verpleegster.

‘Dat is verschrikkelijk!’

Amy heeft veel medelijden met haar buurmeisje en ze herinnert zich iets dat ze eens ergens op het internet heeft gelezen.

Hoe slecht het ook gaat, er is altijd wel iemand die slechter af is dan jij...

Die avond kan ze niet in slaap geraken. Ze moet teveel aan Polien denken. Ze zit ook met heel veel vragen over haar eigen lot.

Naar waar ga ik nu? Hoe gaat mijn leven verder?

Ze vraagt zich ook af waar haar ouders vanavond waren, want ze zijn niet meer op bezoek gekomen. Ze wil hier weg, maar denkt dan aan hoe het thuis is, dus twijfelt ze. Ze weet niet wat het beste is.

